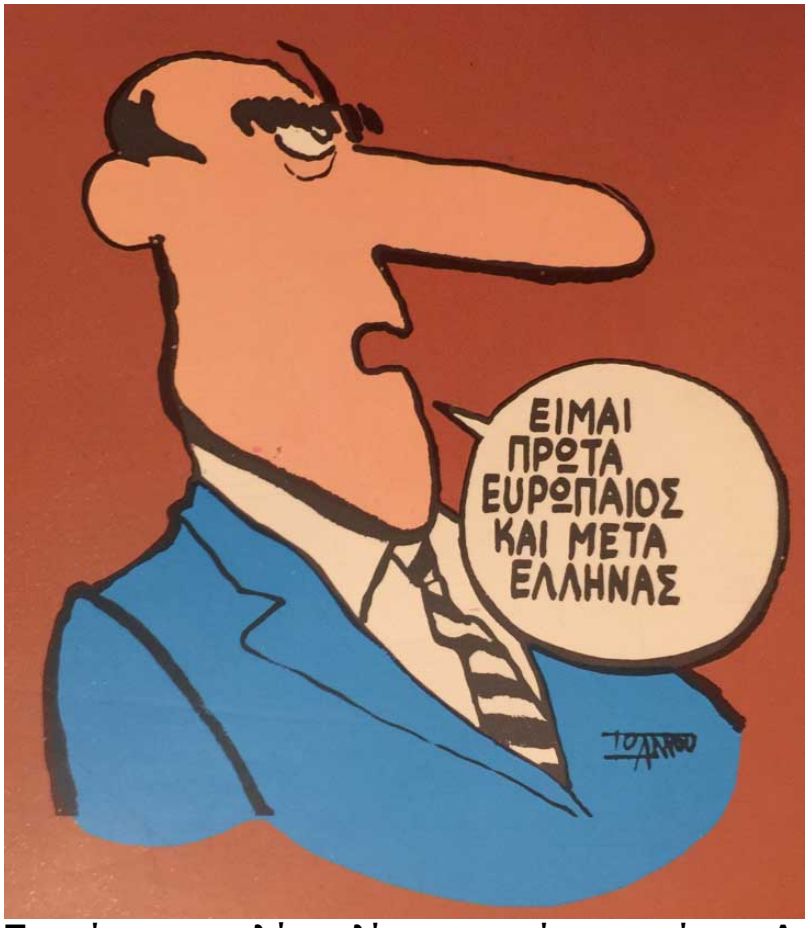

Τον είχα ανακαλύψει λίγο πριν πάω φαντάρος. Δημοσίευε στο «Ποντίκι» και στη συνείδησή μου ήταν η επιτομή του ευφυούς, οξυδερκούς, πολιτικού σχολιαστή. Δεν έγραφε. Έκανε κάτι πιο σύνθετο. Σκιτσάριζε. Στην πορεία του χρόνου, καθώ ς ωρίμαζε άρχιζε να ξετυλίγει και άλλες δεξιότητες.

Πλούταινε τις γνώ σεις του, ενώ ταυτόχρονα είχε στενή επαφή με την επικαιρότητα. Ακολούθως αποκτούσε μια ολοένα και μεγαλύτερη διάθεση ανελέητης, μα δίκαιης κριτικής. Το άθροισμα όλων αυτώ ν γέννησαν μέσα στο χρόνο, ένα πελώ ριο έργο τόσο πλατύ όσο και βαθύ αλλά και ακριβές, που ουσιαστικά αποτελούσε την εικονογράφηση της Ελλάδας από την Μεταπολίτευση και εντεύθεν.

Καθώς παρακολουθούσα τη δουλειά του, ένιωθα δυο πράγματα. Πρώτον έναν θαυμασμό, για την ικανότητα του να καταγράφει την επικαιρότητα με τόσο θάρρος και τέτοια επάρκεια και οξύνοια και δεύτερον ότι το σχόλιο του ήταν πολύ συχνά πιο πετυχημένο, πιο στοχαστικό και πιο στοχευμένο από πολλά δυνατά και αξιοπρεπή κείμενα. Επιπροσθέτως, δούλευε και εξέλισσε το τεχνικό του κομμάτι και οι γραμμές του γίνονταν ολοένα και πιο

γοητευτικές.

Μοιραία γινόταν όλο και καλύτερος, όλο και πιο διεισδυτικός χωρίς ποτέ να χάσει την ποιότητα του ή ακόμα χειρότερα, να ξεπέσει σε φτήνιες. Επίσης, παρέμενε σταθερός στον τρόπο που αντιμετώπιζε την επικαιρότητα, όσο και στις δικές του απόψεις για την εξουσία, την πολιτική, τον κόσμο.

Στην αρχή της τρέχουσας δεκαετίας εργαζόμαστε στο ίδιο εκδοτικό συγκρότημα, κάνοντας ολότελα διαφορετικά πράγματα. Είχα την χαρά να τον συναναστραφώ μερικές φορές, να ανταλλάξουμε λίγες κουβέντες, να σχολιάσουμε κάποια θέματα και την ατυχία να μην έχω το θάρρος να του ζητήσω κάτι τις για τούτο τον ιστότοπο. Είχα χρησιμοποιήσει δουλειά του, για να εικονογραφήσω κάποια κομμάτια εδώ μέσα, ζητώντας την άδεια του. Τα είχε δει, είχε εκφράσει θετικά σχόλια. Όταν εκείνος αποχώρησε, είχα τον αριθμό του κινητού του τηλεφώνου, μα μετέθετα την επικοινωνία για μέρες πιο αισιόδοξες.

Αργότερα έκλεισε ο κύκλος λειτουργίας του συγκροτήματος, έγινε ότι **έγινε** , ελέχθη ότι **ε λέχθη**
,
και
το
κτίριο
βουβάθηκε. Τον
σκεφτόμουν από καιρού εις καιρόν, αλλά δεν έκανα την κίνηση και έτσι όλο και απομακρυνόταν η πιθανότητα της επικοινωνίας μας. Μέχρι που δυο μέρες νωρίτερα ήρθε η είδηση του θανάτου του.

Ήταν μορφή ο εκλιπών, η είδηση της απώλειας είναι πολύ στενάχωρη και η απουσία του σφόδρα αισθητή. Ήταν ο Γιάννης «Ιωάννου» Δημόπουλος.

ΣΟΥ ΔΙΝΩ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΜΙΣΟΤΙΜΗΣΕ, ΣΟΥ ΑΦΗΝΩ ΑΠΟ-
ΡΟΛΟΓΗΤΟ ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟ, ΣΟΥ ΚΡΑΤΩ
ΤΟ ΑΙΓΑΙΕΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΕΡΙΚΟ ΣΤΗΝ Α'
ΕΘΝΙΚΗ, ΣΟΥ ΜΕΙΩΝΩ ΤΗ ΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟΥΣ
18 ΜΗΝΕΣ, ΣΟΥ ΚΑΤΑΡΓΩ ΤΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΕΣ,
....Ε ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΕΛΕΙΣ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ;
ΓΚ.. ΓΚ..

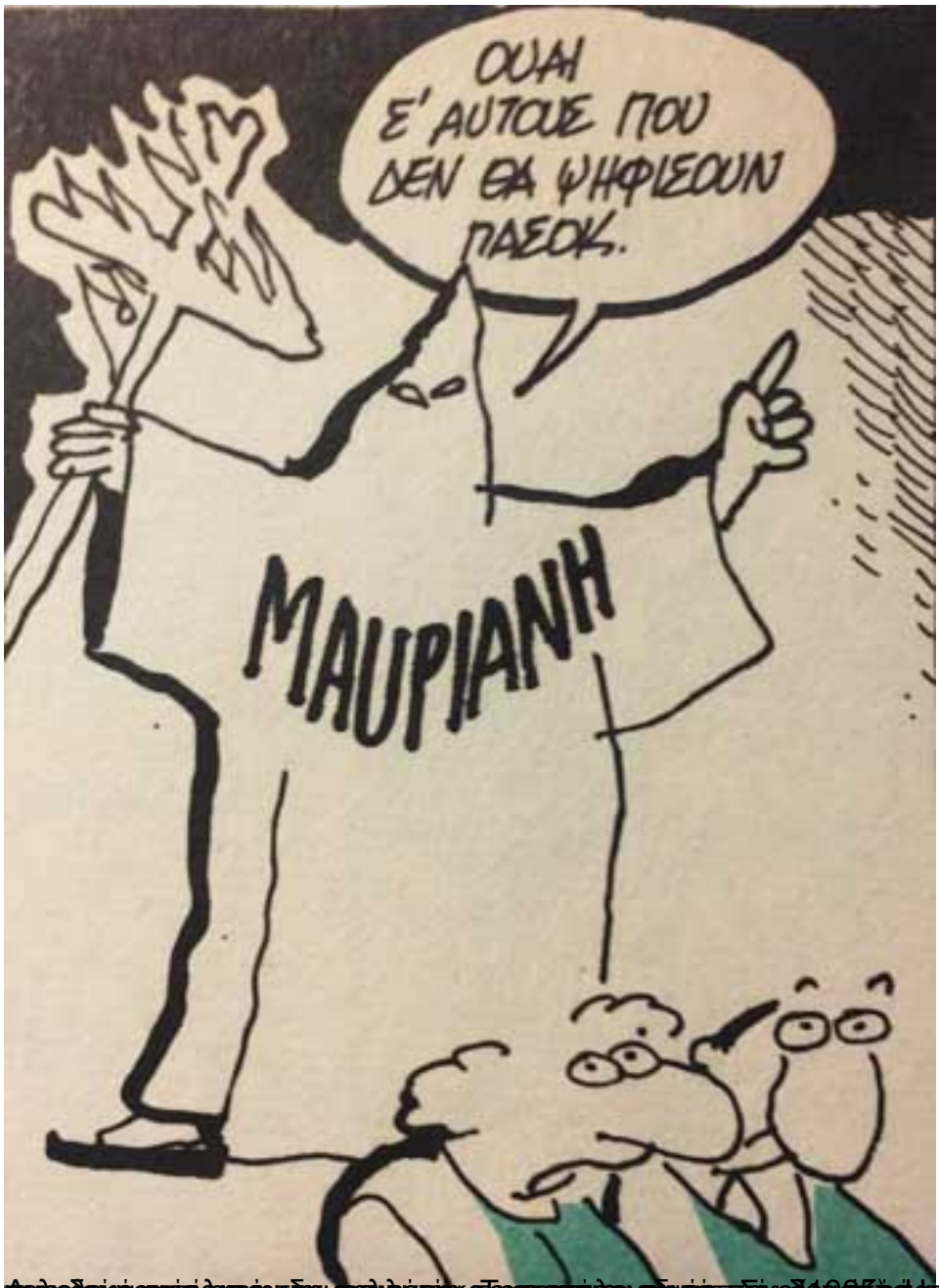
ΟΥΑΙ Ε' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΨΗΦΙΣΟΥΝ ΠΑΣΟΚ.
MAUPIANH

[illegible]